

## SJÓNVARPIÐ

FRÍGGJADAGUR

Fríggjadag kl. 21.30

## Rok á gistingar húsinum

Á tí litla gistingarhúsinum í Torquay »Fawltý Towers« doyri knappliga ein av gestunum. Hetta bætir ikki um umdømið á gistingarhúsinum, og Basil ger alt fyrri at dylja, hvat hent er.

Tað er sum vant Basil Fawltý, sum leikar Basil.

Basil Fawltý hugsar fyrst og fremst um umdømið hjá gistingarhúsinum



Fríggjadag kl. 22.00

## Miami-patruljan

Kona Crockett, Caroline, hevur verið hjá sakførara sínum og tosað um hjúnadarskilna sín, men hon vil

tó gera eina roynd enn, um hjúnarlagið kann halda. Betur verður støðan ikki, tá øll familjan kemur

undir politiverju, tí ein gamal fíggindi hjá Crockett liggur honum eftir livinum.



Í Miami-patruljunni eru tveir politistar Don Johnson og Phillip Thomas. Aftanfyrri standa Sudra Santiago, Michael Talbott, John Diehl og Olivia Brown

## ÚTVARPSUMMÆLI

Elin S. Jacobsen skrivur

Onkur hevur tikið til, at ein góð barnasøga er ein søga, sum eisini vaksir tíma at lurta eftir. Sjálv havi eg stóra gleði av at lurta eftir barnasøgum sunnumorgnarnar kl. 10, í lètuni um Jón Odd og Jón Bjarna í søguni hjá Guðrúni Helgadóttur. Hon er stuttlig, spennandi og veruleikakend alt í einum, og so verður hon eisini væl lísir.

Óg meðan vit eru við barnasendingarnar: Týsdagin vórðu nøkur børn undir skúlaaldrar biðin um at tosa um m.a. tað at doyggja. Tað tóktist, sum kanska væntandi var, at tey høvdu sína fatan av deyðanum frá sjónvarpinum og øðrum fjølmiðlum heldur enn frá egnum royndum. Fólk doyggja, tá ið tey verða skotin, detta á sjógv, detta niður í flogfari, tá ið hús brotna, og tá ið tey verða gomul, søgdu tey, og so nevndu tey eisini, at tey viðhvørt spæla at doyggja. — Millum samrøðurnar vóru nakrar nýggjar upptøkur av kendum barnasøgum, Liv og Turið sungu. Yndisligur sangur og fylgispæl,

og tað sum eins nógv umræður, tær vóru so klármæltar, at tú skilti hvørt orð í sanginum.

Sendingin »Á ferð á bygg« var hesaferð í Kollafirði. Byggin er nógv vaksin hesi seinastu árin, og nógv fólk søkja um grundstykki. Illa hevur gingist at fáa arbeiðspláss í byggin, og roknað verður við, at um helvtin av fólkinum fer burtur í aðrar byggir ella til Havnar til arbeiðis. Strítið hevur gingist at skapa umstøður fyrri idnaði, men nú røktist meira fyrri, at fleiri arbeiðspláss kunnu fáast í byggin. Tað er sjálvandi fyrsta treytin fyrri, at byggin ikki skal verða ein »sovi-býur«. Tann, sum koyrir gjøgnum byggináttan at kenna nakað serligt til, hvussu har er at búgva, spyr seg sjálv, um tað ikki er saknur í einum miðdepli, einum stað, har fólk savnast og hittast uttan at tað skal vera eitt frískipad tiltak, fundur el. til., um ikki henda spjadda byggingin eisini spjaddir fólk, serliga tá ið so nógv nýggj hús og fólk koma til — um tey kenna nakran felagskap í hesi longu bygg.

Ein møguleiki, ið skuldi verið sjálvsagdur, fyrri at vekja ans og kunna um tað, sum feroyskir rithøvundar og onnur listafólk leggja úr hondum, er at hava samrøður við tey í fjølmiðlunum. Hesin møguleiki kundi verið meira nýttur, fyrri ikki at tala um ummælini, sum ongantið koma. Í ungdomssendingini týsdagin varð søgan, sum fekk 1. virðislen í stuttsegukappingini hjá Kvinnutíðindum upplisin. Hetta var ein hugtakandi og heldur sjáldsom søga við nógvum symbolikki, sterkt myndum í dreyrnakendum umhvørvi. Samrøða var við høvundin Lydu Didriksen. Hon víði, sum rætt var, ikki greina søguna út í æsir, men fortaldi hvi hon hevði valt henda »abstrakta« skrivningarhátin. Hetta var ein forvitnislig samrøða, sum visti, hvat álvarsamt arbeiði og hvørjar tankar ein, sum skriver, leggur í verk sitt. Gott at hoyra, at hetta herðaklappið hevur eggið henni til at skriva meira!

## SJÓNVARPSUMMÆLI

Johan Samuelsen skrivur

Sendingin, sum byrjaði fríggjakvöldið um sjónvarpsseguna í 13 pørtum, verður uttan iva áhuga-verd. Søguskeiðið, talan er um, er stutt, og hóast hetta, so hevur hesin fjølmiðli, meiri enn nakar annar, fært til so kollveltandi broytingar fyrst og fremst á samskiiftsøkinum, men á óteljandi øðrum økjum eisini, at tað er veruliga at undrast yvir. Og tí vóru viðmerkingarnar í sendingini frá TV-serkønum um allan heim eisini so ymskar, líka frá niðurstøðuni um at sjónvarpið fer at forkoma hesum heimi, til tað øvugta, at nútíðarsamfelagið als ikki kann vera sjónvarpið fyrri uttan — øll sjónvarmið, sum lógu har imillum, komu fram, og eitt vet av sannleika er vist í teimum øllum. Serliga áhugavert er tað hjá okkum her heima at fylgja við í, hvat fram er farið í sjónvarpsverðini hesi 40 árin, tí alt hetta er jú púrasta nýtt fyrri okkara viðkomandi, vit kenna tað als ikki sum søgu, og ein kann vissuliga nú aftaná, undra seg yvir, at vit, sum annars í øllum øðrum økjum liggja í fremstu røð, nú stani hava fingið sjónvarp, sum annars er at finna í ríkastu borgum eins væl í tí fá-tækastu kroyssini heimin í kring. Jú, sanniliga, sjón-

varpið hevur broytt heim-in, men til hvat?

Litlating var týskvöldið broytt til lögtingið, sum Finnogi tók til, og henda broytingin var so avgjort ikki til tað verra. Hasin formurin at tveir politikarar, saman við Finnoga sita og royna at fáa eitt tjak í lag, hóskar ikki serliga væl sum fast sjónvarps-tílfar, hevur ofta virkað stívirðið og keðiligt, og tí var hetta hugskotið, at fara ein túr inn í lögtingið, ikki so galið. Tvey aktuall mál, sum høvdu almennan áhuga, vóru til viðgerðar: djóraverndarlógin og spurningurin um Sjó- og Vektarbúðina í Tinganesi. Fólk ring landið eru ikki hvønn dagsgestir í lögtinginum, og tað er í sjálvum sær grundgeving sum hóskar, fyrri at vitja innan tinggátt. Haldið áfram við hasum reportagunum úr lögtinginum, fólk úti um landið hava krav uppá at fáa at vita, hvat ið teirra maður á tingi, heldur um tey ymsu málini, og ikki altíð og tíð bert hoyra teir somu oddafiskarnar úttala seg. Tað ger onki, um politiska livið í Føroyum fær hesa nýggju dimensjónina afturat.

Havið sigur feroyingum nakað, og sendingin, við hesum sama heiti sunnukvöldið, fangaði, sum vera

man. Vit sá havið í tess stórleika og veldi, við tí næstan ótømandi matkovanum, hvussu, hvat og hvar bleiv veitt í ymsu høvnum o.s.fr. Alt hugtakandi at siggja, og ikki minst hugtakandi var at siggja tann undurfagra heimin, sum fjarir seg niðri í dýpinum, hvar tað yður av alskyns livi. Men sligið varð somuleiðis fast, at havið, sum hevur týðning fyrri okkum øll, fyrri alt liv, er hött av eini heimsumfatandi dálking, og at hetta er veruleiki, sá vit m.a. uttan fyrri strondina í Californiu — hvar tað fyrr valdaði liv, er nú steinoyðið. »Dumping« av tungmetallum, olju, atomburturkasti v.m. er størsta höttanin móti øllum livi í havinum, varð sagt.

Eisini vóru vistar hugtakandi myndir av heimsins størsta súgdjóri, royðrum, og somuleiðis hvussu hann enn verður veiddur. Eg skilji væl, at umhvørvisfólk runt um í heiminum, sum bert kenna dýrin í havinum frá slíkum filmum, og koyra alt í »stóra pott« — eisini okkara grindahval — hava ilt at fata okkara støðu til grindaspurningin.

Filmsliðið hevði nýtt ár fyrri at fáa fatur á myndunum, men úrsliðið var hareftir!

